

TALÁLT VERS

Palocsay Zsigmond

(1935 – 1994)

JÓNÁS ZSÉMBELÉSE

Babits Mihály emlékére

Megint piszkálsz, döfölsz, ugyan hova küldesz?
lelkem szemetének bűzével is üzetsz;
nem hiszek szavadnak, URAM, s az ÍRÁSNAK,
ócsárlója lettem minden papolásnak;
tenyered jó magot rám is bővel hintett,
türelmed tűrésre, léted jobbra intett;
malomba vitték már búzám, ami termett,
bennem érett az is, amit (j)eged elvert;
földem a kétkedés humusza és lösze,
futóhomokodba, ingoványba ölsz-e?

Látom, felém fordulsz – most magad áltatod (?)
simogatsz, altatsz egy nagybeteg állatot;
nyugdíjas postása vagyok már ígédnek,
betapasztom szájam, de előbb ígérd meg,
nem röhögtetsz vétkezőkkel, s nem temetsz a halba
(Ninivéért sem füröszttél kakastejbe – vajba);
új Jónások jönnek (?) – sokkal tökösebbek (?)
öszvérbőrbe varrva lesznek hübbek, szebbek!
Cserzett bőröm zsákja viszi zörgő csontom,
kapca-vitorláim utolszor kibontom.